ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 10 KATOWICE, DNIA 19 MAJA 1945

Poz. TREŚĆ: Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

119.

DEKRET
z dnia 6 lutego 1945 r.
o utworzeniu Rad Zakładowych
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 8 poz. 36 z dn. 20 III 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) Rada Ministrów postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

Art. 1. W zakładach pracy, stosujących pracę najemną, a zatrudniających powyżej 20 pracowników (robotników, pracowników umysłowych, chałupników, o ile nie zatrudniają pracowników najemnych), powołuje się przedstawicielstwa pracownicze, jako nowe organy organizacji zawodowych, w formie Rad Zakładowych. Dekret niniejszy dotyczy zakładów pracy niezależnie od tego, czy one stanowią własność osób fizycznych, czy prawnych.

Art. 2. W zakładach pracy, zatrudniających od 5 do 20 pracowników, przedstawicielem pracowników jest Delegat.

II. Zakres działania Rad Zakładowych.

Art. 3. Zadaniem Rady Zakładowej lub Delegata jest zastępstwo interesów zawodowych pracowników danego zakładu pracy wobec pracodawcy oraz czuwanie nad wzmożeniem i ulepszeniem produkcji zakładu pracy zgodnie z ogólnymi wytycznymi polityki gospodarczej państwa.

W szczególności Rada Zakładowa lub Delegat:

(1) wykonuje nadzór nad warunkami pracy w granicach przepisów prawnych, umów o pracę oraz nad urządzeniami społecznymi i kulturalnymi danego zakładu pracy:

(2) zatwierdza projekt regulaminu pracy przed przedłożeniem go właściwemu inspektorowi pracy do ostatecznego zatwierdzenia;
(3) współdziała z pracodawcą w zakresie zaopatrywania pracowników;
(4) pośredniczy w razie zatargu między pracownikiem a pracodawcą;
(5) współdziała przy regulowaniu zatrudnienia pracowników, przy ich przyjmowaniu i zwalnianiu.

Art. 4. (1) Rada Zakładowa lub Delegat ma prawo sprawowania nadzoru nad urządzeniami technicznymi zakładu i magazynami.

(2) Uchwały Rady Zakładowej lub wnioski Delegata, dotyczące zmiany urządzeń technicznych, sposobu produkcji lub sposobu prowadzenia magazynów winny być podane do wiadomości pracodawcy po uprzednim ich zatwierdzeniu przez właściwą władzę przemysłową lub górniczą.

(3) Rada Zakładowa lub Delegat współdziała z organami państwowymi lub z Radami Narodowymi w zakresie kontroli społecznej nad działalnością gospodarczą zakładu.

Art. 5. Pracodawca winien prowadzić stałe wspólne narady — co najmniej raz na miesiąc — z Radą Zakładową, lub z Delegatem w sprawach dotyczących zakładu pracy, w szczególności co do podniesienia wydajności i dyscypliny pracy, bezpieczeństwa i higieny pracy, nowych ulepszeń technicznych i organizacyjnych, oraz winien co kwartał składać Radzie Zakładowej sprawozdanie ze stanu działalności danego zakładu pracy.

Art. 6. W zakładach pracy, pozostających pod zarządem państwowym lub samorządowym przedstawiciel Rady Zakładowej lub Delegat wchodzi w skład zarządu danego zakładu pracy, o ile zarząd ten jest wieloosobowy.

III. Skład Rad Zakładowych.

Art. 7. Rada Zakładowa składa się:
w zakładach pracy, zatrudniających:
a) od 21 do 50 pracowników z 3-ch członków,
b) od 51 do 100 pracowników z 5-ciu członków,
c) od 101 do 500 pracowników z 9-ciu członków,
d) powyżej 500 pracowników, ponadto skład Rady Zakładowej powiększa się o jednego członka na każdych dalszych 100 pracowników z tym, że liczba członków Rady Zakładowej nie może przekraczać 30 osób.

Art. 8. (1) Członkowie Rady Zakładowej lub Delegat powoływani są w drodze wyborów.

(2) Wybory członków Rady Zakładowej odbywają się w głosowaniu bezpośrednim, tajnym i proporcjonalnym, zaś wybory Delegata w głosowaniu bezpośrednim i tajnym zwykłą większością głosów.

Art. 9. (1) Czynne prawo wyborcze przysługuje wszystkim pracownikom danego zakładu pracy.

(2) Bierne prawo wyborcze przysługuje pracownikowi, który ukończył 18 lat, jest zatrudniony w danym zakładzie pracy co najmniej od 3 miesięcy, jest członkiem organizacji zawodowej przynajmniej od roku.

(3) Minister Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia może zezwolić na odstępstwa od warunków biernego prawa wyborczego, przewidzianych w ust. (2) artykułu niniejszego, w wypadkach szczególnie uzasadnionych.

Art. 10. Członkowie Rady Zakładowej lub Delegat wybierani są na okres 1 roku.

Art. 11. W zakładach pracy sezonowych członkowie Rady Zakładowej lub Delegat wybierani są na okres trwania produkcji.

Art. 12. Wybory odbywają się poza godzinami pracy.

Art. 13. Regulamin wyborczy wyda Minister Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia.

Art. 14. Pierwsze wybory Rady Zakładowej lub Delegata zarządza Obwodowy Inspektor Pracy na wniosek zarządu organizacji zawodowej pracowników, obejmującej dany zakład pracy i powołuje Komisję Wyborczą w składzie 3-ch osób, w tym delegata organizacji zawodowej, jako przewodniczącego. Następne wybory przeprowadza Rada Zakładowa, powołując najpóźniej na 2 tygodnie przed upływem swej kadencji Komisję Wyborczą w składzie 3-ch pracowników.

Art. 15. W zakładach pracy, w których wybierany jest Delegat, pierwsze wybory zarządza Obwodowy Inspektor Pracy, powołując jednego pracownika, jako kierownika wyborów. Następne wybory zarządza Delegat najpóźniej na tydzień przed upływem swej kadencji.

Art. 16. Wybory mogą być zaskarżone w terminie 7-miu dni do właściwego Obwodowego Inspektora Pracy, który w razie uznania skargi za uzasadnioną zarządza w porozumieniu z zarządem organizacji zawodowej, obejmującej dany zakład pracy, nowe wybory.

Skarga winna być podpisana co najmniej przez $1/5$ ogólnej liczby wyborców, jednakże niemniej niż przez 10 wyborców.

Art. 17. (1) Mandat członka Rady Zakładowej wygasa w razie:
a) śmierci,
b) rozwiązania umowy o pracę (art. 28),
c) wykluczenia (art. 18).

(2) Mandat Delegata wygasa w wypadkach objętych ust. (1), lit. a), b), lub w razie odwołania uchwałą ogólnego zebrania pracowników.

Art. 18. Rada Zakładowa może większością $2/3$ głosów wykluczyć z Rady członka, który bez usprawiedliwienia opuszcza 3 kolejne posiedzenia Rady, względnie w inny sposób zaniedbuje obowiązki członka Rady Zakładowej.

Art. 19. Na miejsce członka Rady Zakładowej lub Delegata, opróżnione w wypadkach przewidzianych w art. 17, wstępuje ten kandydat, który przy ostatnich wyborach uzyskał największą z kolei ilość głosów, a w wypadku wyborów proporcjonalnych, kolejny kandydat właściwej listy.

Art. 20. Jeżeli Rada Zakładowa lub Delegat działają w sposób oczywiście sprzeczny z przepisami ustawowymi, może Komisja Pojednawczo-Rozjemcza przy Okręgowym Inspektorze Pracy (art. 32) rozwiązać Radę Zakładową lub usunąć Delegata na wniosek Obwodowego Inspektora Pracy lub zarządu organizacji zawodowej pracowników, obejmującej dany zakład pracy.

IV. Funkcjonowanie Rad Zakładowych.

Art. 21. Rada Zakładowa może być rozwiązana uchwałą ogólnego zebrania pracowników zakładu, powziętą co najmniej większością 2/3 głosów w obecności co najmniej 2/3 ogólnej liczby pracowników zakładu.

Art. 22. Wzorowy regulamin wydany przez Ministra Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia określi tryb funkcjonowania Rady Zakładowej.

Instrukcja wydana przez Biuro Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia określi tryb funkcjonowania Rady Zakładowej w zakresie kontroli społecznej (ust. (3) art. 4).

Art. 23. Pracodawca może żądać zwołania Rady Zakładowej, jak również dopuszczenia z głosem doradczym przedstawiciela organizacji pracodawców, do którego dany pracodawca należy.

W obradach Rady Zakładowej mogą uczestniczyć z głosem doradczym przedstawiciele organizacji zawodowych, do których należą członkowie Rady Zakładowej.

Art. 24. Posiedzenia Rady Zakładowej odbywają się z reguły poza czasem pracy. W wypadku wyjątkowym, gdy posiedzenie to odbyć się musi w czasie pracy, należy zawczasu uprzedzić o tym pracodawcę.

Art. 25. Pracodawca winien ułatwić Radzie Zakładowej lub Delegatowi pełnienie ich czynności, dostarczyć pomieszczeń na zebrania i biura oraz potrzebnych urządzeń, druków i materiałów biurowych.

Art. 26. Uchwały Rady Zakładowej i wnioski Delegata dotyczące zadań, przewidzianych w art. 3, winny być przedkładane pracodawcy do wykonania. Samoistne wkraczanie Rady Zakładowej lub Delegata w zarządzanie zakładem pracy nie jest dopuszczalne.

Art. 27. (1) Członkowie Rady Zakładowej oraz Delegaci obowiązani są do zachowania ścisłej tajemnicy co do spraw, które stanowią tajemnicę techniczną lub handlową zakładu pracy.

(2) Obowiązek zachowania tajemnicy nie stosuje się do sprawozdań Rady Zakładowej lub Delegata, składanych organom państwowym lub Radom Narodowym, wynikających ze współdziałania Rady Zakładowej lub Delegata w zakresie kontroli społecznej (ust. (3) art. 4).

Art. 28. Umowa o pracę między pracodawcą a członkiem Rady Zakładowej lub Delegatem nie może być przez pracodawcę rozwiązana inaczej, jak tylko z ważnych przyczyn lub z winy pracownika. Takie rozwiązanie wymaga do swojej ważności zgody Komisji Pojednawczo-Rozjemczej przy Obwodowym Inspektorze Pracy. Decyzja Komisji jest ostateczna.

Art. 29. Członkowie Rad Zakładowych i Delegaci zachowują przez cały czas trwania ich mandatów prawo do pełnego wynagrodzenia należnego z umowy o pracę.

(2) W zakładach pracy, zatrudniających powyżej 500 pracowników, przewodniczący Rady Zakładowej jest zwolniony od pełnienia czynności zawodowych z zachowaniem pełnego wynagrodzenia należnego z umowy o pracę.

Art. 30. Członkowie Rad Zakładowych i Delegat pełnią swe obowiązki bezpłatnie, otrzymują jednak od pracodawcy zwrot poniesionych wydatków i równowartość nieuniknionej straty zarobków.

Art. 31. Rada Zakładowa oraz Delegat składają co najmniej raz na trzy miesiące sprawozdanie ze swych czynności na ogólnym zebraniu pracowników zakładu.

V. Postępowanie Rozjemcze.

Art. 32. (1) W wypadkach sporu między pracodawcą, a Radą Zakładową lub Delegatem strony mogą się odnieść — po uprzednim wyczerpaniu możliwości osiągnięcia zgody w rokowaniach bezpośrednich — do komisji Pojednawczo-Rozjemczej przy właściwym Obwodowym Inspektorze Pracy. Komisja ta składa się z Obwodowego Inspektora Pracy lub wyznaczonego przezeń zastępcy jako przewodniczącego oraz po jednym przedstawicielu organizacyj zawodowych pracowników i pracodawców tej gałęzi gospodarki, która obejmuje dany zakład pracy.

(2) Od postanowienia tej Komisji służy prawo odwołania się do Komisji przy Okręgowym Inspektorze Pracy.

Do składu tej Komisji stosuje się odpowiednie przepisy ust. (1) z tym, że Komisji przewodniczy Okręgowy Inspektor Pracy lub wyznaczony przezeń zastępca.

Decyzja tej Komisji jest ostateczna dla zakładów pracy, zatrudniających nie więcej niż 500 pracowników.

(3) W zakładach pracy, zatrudniających ponad 500 pracowników, służy od postanowienia Komisji prawo odwołania się do Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, w skład której wchodzą: przedstawiciel Ministra Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia, jako przewodniczący oraz przedstawiciele Ministrów Przemysłu i Sprawiedliwości.

(4) W skład Komisji, przewidzianej w ust. (1) i (2) w miejsce inspektora pracy lub jego zastępcy wchodzi przedstawiciel władzy przemysłowej, jeżeli spór wynikł w zakładzie pracy, pozostającym pod zarządem państwowym lub samorządowym, albo dotyczy stosowania art. 4.

VI. Przepisy karne.

Art. 33. (1) Winni naruszenia przepisów dekretu niniejszego ulegną karze aresztu do 3-ch miesięcy lub grzywny do 10 tys. zł albo obu tym karom łącznie, o ile czyn nie jest zagrożony surowszą karą.

(2) Do orzekania właściwy jest Sąd Pracy.

VII. Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 34. Rozporządzenie Ministra Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych określi termin wejścia w życie przepisów dekretu niniejszego w stosunku do zakładów pracy ściśle związanych z rolnictwem, leśnictwem lub ogrodnictwem, a nie posiadających przeważającego charakteru przemysłowego lub handlowego.

Art. 35. (1) Zakłady wojskowe oraz zakłady pracy, które podlegają militaryzacji, nie są objęte przepisami dekretu niniejszego.

(2) Minister Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej może w drodze zarządzenia wyłączyć spod mocy obowiązującej niniejszego dekretu poszczególne zakłady, produkujące głównie dla wojska.

Art. 36. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Art. 37. Dekret niniejszy wchodzi w życie w dwa miesiące po dniu ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc wszelkie przepisy prawne, dotyczące przedmiotów dekretem niniejszym uregulowanych.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski
Minister Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia:
(—) Wiktor Trojanowski
Minister Sprawiedliwości:
(—) Edmund Zalewski
Minister Obrony Narodowej:
(—) Michał Żymierski, gen. broni
Minister Przemysłu:
(—) Hilary Minc

120.
DEKRET
z dnia 26 lutego 1945 r.
o zmianie granic województw kieleckiego i krakowskiego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 38 z dnia 20 marca 1945 r.).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Włącza się do obszaru województwa krakowskiego z województwa kieleckiego powiat miechowski.

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Administracji Publicznej.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1945 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Administracji Publicznej:
(—) Edward Ochab

121.
DEKRET
z dnia 11 kwietnia 1945 r.
o podziale Ministerstwa Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia, utworzonego ustawą z dnia 31 grudnia 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 99).

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 63 z dn. 14 IV 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Znosi się dotychczasowe Ministerstwo Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia.

Art. 2. Tworzy się następujące Ministerstwa:
1) Pracy i Opieki Społecznej,
2) Zdrowia.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski

122.

DEKRET

z dnia 11 kwietnia 1945 r.

o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64 z dn. 14 IV 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Naczelne kierownictwo i nadzór nad administracją skarbową należy do Ministra Skarbu.

Art. 2. Organami administracji skarbowej są:

1. izby skarbowe oraz izby akcyzowo-celne jako władze II instancji,
2. podporządkowane:
   a) izbom skarbowym — urzędy skarbowe oraz urzędy rewizyjne,
   b) izbom akcyzowo-celnym — urzędy akcyzowe oraz urzędy celne —
   jako władze I instancji,
3. Inspektoraty karno-skarbowe oraz podległe im brygady karno-skarbowe, jako karne organa wykonawcze władz skarbowych.

Ponadto organami wykonawczymi są: w zakresie akcyzowym — placówki akcyzowe podległe urzędom akcyzowym, w zakresie celnym — placówki celne podległe urzędom celnym.

Art. 3. Organizację, zakres działania, granice okręgów oraz siedziby organów, wymienionych w art. 2, określi Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 4. Minister Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami może poruczać organom skarbowym, wymienionym w art. 2, także czynności urzędowe, należące do zakresu działania innych władz państwowych.

Art. 5. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 6. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy, normujące odmiennie przedmiot niniejszego dekretu w szczególności:

1. ustawa z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 12 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 499),
2. art. 6 ust. 3 i 4 oraz art. 7 i 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
(—) Konstanty Dąbrowski

123.

DEKRET

z dnia 13 kwietnia 1945 r.

o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 13 poz. 72 z dnia 15 kwietnia 1945 r.).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Opodatkowaniu na rzecz Państwa podlega wzbogacenie wojenne uzyskane na imię własne lub osób podstawionych.

Art. 2. Do wzbogacenia wojennego (art. 1) nie wlicza się:

1) spadków, legatów, darowizn i posagów, pochodzących z majątku posiadanego w dniu 31 sierpnia 1939 r. przez spadkodawcę lub darczyńcę;
2) kapitałów, otrzymanych z tytułu ubezpieczenia na życie;
3) nadziału ziemi, dokonanego na podstawie dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej w brzmieniu obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 13 z 1945 r.);
4) przyrostu naturalnego lub doliczenia odsetek ustawowych;
5) wzrostu wartości obiegowej przedmiotów majątkowych, posiadanych przez obowiązanego do uiszczenia podatku jeszcze przed 1 września 1939 r;
6) majątku ruchomego przeznaczonego do osobistego użytku, a nabytego w miejsce takiegoż pierwotnego majątku i w granicach jego wartości, o ile ten majątek pierwotny uległ zniszczeniu lub zaborowi w okresie wojny.

Art. 3. Od opodatkowania od wzbogacenia wojennego są wolne:

1) Państwo, związki samorządowe, przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz przymusowe związki prawa publicznego;
2) osoby prawne, których dochody są w całości obracane na cele naukowe, oświatowe, kulturalne, wyznaniowe, dobroczynne, na cele pomocy poszczególnym grupom ludności oraz na inne cele użyteczności publicznej;
3) spółdzielnie, działające na podstawie ustawy o spółdzielniach, a należące do związków rewizyjnych w rozumieniu tejże ustawy, jeżeli statutowo i faktycznie działają wyłącznie wśród swych członków lub jeżeli rozszerzają wprawdzie działanie na osoby nie będące członkami lecz przypadające na niečłonków nadpłaty i zwroty przelewają w całości do funduszów, nie podlegających według ustawy o spółdzielniach lub statutu podziałowi między członków;
4) związki zawodowe.

Art. 4. (1) Podstawę opodatkowania stanowi nadwyżka wartości majątku, wynikła dla podatnika w okresie od dnia 31 sierpnia 1939 r. do dnia 30 czerwca 1945 r.

(2) Strat wojennych w majątku nabytym przed dniem 1 września 1939 r. nie uwzględnia się z wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 2 pkt. 6).

(3) Tryb i sposób ustalenia podstawy wymiaru podatku oraz sposób ustalenia przeciętnej wartości obiegowej przedmiotów i wartości spłaconych zobowiązań określi Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 5. (1) Podatku nie pobiera się, jeżeli wzbogacenie wojenne nie przekracza kwoty 100.000 zł.

(2) Przy wzbogaceniu przekraczającym kwotę 100.000 zł podatek wynosi:

ponad	100.000	do	250.000	zł	15%	podstawy	opodatk.
„	250.000	„	500.000	„	20%	„	„
„	500.000	„	1.000.000	„	35%	„	„
„	1.000.000	„	2.000.000	„	50%	„	„
„	2.000.000	„			75%	„	„

(3) Podatek jednak należy wymierzać w ten sposób, aby ze wzbogacenia wojennego wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie zostało mniej, niż zostaje z najwyższej sumy wzbogacenia wojennego bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.

Art. 6. (1) Nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego wymierzają:

a) w stosunku do osób prawnych — urzędy rewizyjne,
b) w stosunku do osób fizycznych — komisje obywatelskie dla wymiaru tego podatku przy urzędach skarbowych, właściwych według przepisów ordynacji podatkowej dla wymiaru podatku dochodowego.

(2) Od orzeczenia urzędów rewizyjnych służy odwołanie do izby skarbowej, a od orzeczenia komisyj obywatelskich — do komisji odwoławczej przy izbie skarbowej. Orzeczenia instancyj odwoławczych są ostateczne.

(3) Sposób powoływania komisyj obywatelskich przy urzędach skarbowych i komisyj odwoławczych przy izbach skarbowych, ich ilość i skład oraz tryb postępowania ustali rozporządzenie wykonawcze.

Art. 7. Postępowanie w sprawach nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego podlega przepisom ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 134 z 1936 r.), o ile przepisy niniejszego dekretu nie stanowią inaczej.

Art. 8. Organy wymiarowe mogą podać do publicznej wiadomości nazwiska osób, którym ma być wymierzony nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego i wezwać każdego, kto wie o wzbogaceniu wojennym tych osób, aby udzieliły wiadomości właściwym komisjom obywatelskim. Obwieszczenia te mogą być ogłaszane również poza okręgiem miejscowej właściwości komisji obywatelskiej.

Art. 9. (1) Zbycie w całości lub w części majątku, podlegającego nadzwyczajnemu podatkowi od wzbogacenia wojennego, nie zwalnia zbywcy od obowiązku zapłacenia podatku, nabywca zaś odpowiada solidarnie ze zbywcą za podatek, przypadający od nabytego majątku, w granicach wartości tego majątku, jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, iż nabywca wiedział, że przedmiotem zbycia jest wzbogacenie wojenne.

(2) Spadkobierca odpowiada za nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego, przypadający od spadkodawcy.

Art. 10. (1) Nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego płatny jest jednorazowo w terminie dni 30, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu.

(2) Nie zapłacenie podatku wymierzonego w ostatecznym toku instancji pociąga za sobą przepadek opodatkowanego mienia na rzecz Skarbu Państwa.

(3) Rygorom przewidzianym w ust. (2) podlega mienie odpowiadające za zaległy podatek w przypadkach, o których mowa w art. 9 niniejszego dekretu — do sumy tego podatku.

(4) O przepadku mienia orzeka właściwa izba skarbowa.

Art. 11. (1) Kto nie stosuje się do wezwań władz skarbowych komisji obywatelskiej lub komisji odwoławczej, nie składa zeznania do wymiaru nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego, odmawia złożenia wyjaśnień lub w inny sposób usiłuje utrudnić lub udaremnić czynności władz skarbowych, komisji obywatelskiej lub komisji odwoławczej, poprzedzającej wymiar nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego, ulegnie karze grzywny do 200.000 złotych.

(2) W razie niemożności ściągnięcia grzywny ulega ona zamianie na pracę przymusową lub areszt do lat 3.

(3) W przypadku świadomego zatajenia lub usiłowania zatajenia swego wzbogacenia wojennego ponadto całe wzbogacenie wojenne może ulec przepadkowi.

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 13. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
(—) Konstanty Dąbrowski

124.

DEKRET

z dnia 13 kwietnia 1945 r.

o reformie samorządowego systemu podatkowego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 13 poz. 73 z dnia 15 kwietnia 1945 r.).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Przekazuje się na r. 1945 związkom samorządu terytorialnego wymiar, pobór, ściąganie i wpływy:

1) państwowego podatku gruntowego, pobieranego na zasadzie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),

2) podatku od nieruchomości, pobieranego na zasadzie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14),

3) podatku od lokali, pobieranego na zasadzie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505) zmienionego dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 66).

Art. 2. Zaległości w podatkach, wymienionych w art. 1, powstałe przed wejściem w życie niniejszego dekretu, przekazuje się związkom samorządu terytorialnego.

Art. 3. (1) Stawki podatku gruntowego na r. 1945 ustala się w wysokości następującej:

a) z 1 ha gruntów uprawnych, łąk, ogrodów i sadów — 50 zł,
b) z 1 ha gruntów pozostałych z wyłączeniem nieużytków — 5 zł.

(2) Gminne (miejskie) rady narodowe mogą podwyższyć stawki podatku, ustalone w ust. (1). Podwyższenie stawek nie może przekroczyć 100%, a dla gruntów, zajętych pod ogrody, sady i inne specjalne uprawy (zioła lecznicze, kwiaty i t. p.) — 200% stawek, podanych w ust. (1). Ponadto gminne (miejskie) rady narodowe mogą podwyższyć stawki podatku, ustalone w ust. (1) na cele budowy i odbudowy szkół najwyżej do wysokości 20%. Odnośne uchwały wymagają zatwierdzenia przez prezydium rady narodowej bezpośrednio wyższego stopnia oraz prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

(3) Na obszarze tych gmin wiejskich i miejskich niewydzielonych, które w r. 1945 nie wykorzystają uprawnienia do podwyższenia stawek podatku na podstawie przepisu ust. (2) niniejszego artykułu, albo wykorzystają je tylko częściowo, może powiatowa rada narodowa uchwalić podwyżkę stawek aż do granic maksymalnych, w tymże ust. (2) określonych. To samo uprawnienie przysługuje wojewódzkiej radzie narodowej w stosunku do tych gmin, na obszarze których ani gminna (miejska), ani powiatowa rada narodowa nie uchwali podwyższenia stawek podatku lub uchwali je tylko częściowo.

(4) Wymiaru podatku w odniesieniu do całości gruntów, należących do uczestników gromady, dokonują z zastosowaniem stawek, wymienionych w ustępach poprzednich, zarządy gminne pod kontrolą gminnych rad narodowych, podziału zaś podatku na poszczególnych płatników w gromadzie dokonują komisje gromadzkie pod kontrolą tychże rad narodowych, stosując większe lub mniejsze obciążenie podatkowe w zależności od wielkości gospodarstwa, rodzaju uprawy, urodzajności gruntów, stanu zagospodarowania i stopnia zniszczeń wojennych.

Art. 4. Ustalony stosownie do przepisu art. 3 ust. (4) podatek gruntowy:

1) Podwyższa się dla gospodarstw rolnych o obszarze:

powyżej 10 ha do 20 ha — o 10%
„ 20 „ „ 30 „ — „ 25%
„ 30 „ — „ 50%

2) obniża się dla gospodarstw rolnych o obszarze do 5 ha — o 30%.

Art. 5. (1) Ust. (5) art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) otrzymuje brzmienie:

„(5) Przy ustalaniu wartości obiegowej budynków fabrycznych dolicza się wartość maszyn i urządzeń technicznych, stanowiących przynależność tych budynków".

(2) Art. 7 dekretu, wymienionego w ust. (1) niniejszego artykułu, otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 7. (1) Podatek wynosi:

a) od podstawy wymiaru, nie przekraczającej 1.000 zł — 20%,
b) od podstawy wymiaru, przekraczającej 1.000 zł — 30%.

(2) Ponadto gminne (miejskie) rady narodowe mogą podwyższyć stawki podatku ustalone w ust. (1) na cele budowy i odbudowy szkół najwyżej do wysokości:

4% — przy podstawie wymiaru, nie przekraczającej 1.000 zł,

6% — przy podstawie wymiaru, przekraczającej 1.000 zł,

Odnośne uchwały wymagają zatwierdzenia przez prezydium rady narodowej bezpośrednio wyższego stopnia oraz prezydium wojewódzkiej rady narodowej".

Art. 6. (1) Z wpływów, osiągniętych w gminach wiejskich i miastach niewydzielonych z wymiaru podatku gruntowego, przypada:

60% na rzecz gmin,

20% na rzecz powiatowych związków samorządowych,

10% na rzecz wojewódzkich związków samorządowych,

10% na rzecz komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego.

(2) W miastach wydzielonych otrzymują gminy 80%, wojewódzkie związki samorządowe — 10% i komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy — 10% wpływów z podatku.

Art. 7. (1) Z wpływów, osiągniętych z podatku od nieruchomości na obszarze gmin wiejskich i miast niewydzielonych, przypada:

80% na rzecz gmin,

10% na rzecz powiatowych związków samorządowych,

10% na rzecz wojewódzkich związków samorządowych.

(2) W miastach wydzielonych otrzymują gminy 90%, zaś wojewódzkie związki samorządowe 10% wpływów z podatku.

Art. 8. Wpływy z podatku od lokali przypadają w całości na rzecz tych gmin, na obszarze których znajdują się obiekty podatkowe.

Art. 9. W art. 32a ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 454 z 1936 r.) w brzmieniu ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o poprawie finansów związków samorządu terytorialnego i o zmianie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455) — ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Specjalne dopłaty na budowę pobierane na podstawie ust. (1) nie mogą przekraczać 35% kosztów budowy drogi o nawierzchni szutrowej, szerokości nie przekraczającej 5 m — po potrąceniu świadczeń w naturze — oraz nie mogą obciążać właścicieli w pasie przydrożnym, szerszym niż 3 km z każdej strony drogi. Wymiar dopłaty dla indywidualnego płatnika nie może przekraczać:

a) w stosunku do właścicieli gruntów w strefie do 1 km — 60%, w strefie 2 km — 45%, w strefie pozostałej — 30% podatku gruntowego, obliczonego stosownie do przepisów art. 3 ust. (1) dekretu z dnia 14 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73),

b) w stosunku do właścicieli przedsiębiorstw:

1) w strefie do 1 km — 15%, opłat rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć, pobieranych na zasadzie ustawy z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 293), w brzmieniu dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 22 grudnia 1944 r. o zmianie ustawy o opłatach rejestracyjnych dla przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 86), zmienionego dekretem z dnia 11 kwietnia 1945 r. o zmianie ustawy o opłatach rejestracyjnych dla przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 66), 25% zaś od zakładów i przedsiębiorstw, wymienionych w dziale I lit. a), II lit. a) części III załącznika do art. 7 wymienionej ustawy, jeżeli zatrudniają ponad 100 pracowników,

2) w strefie pozostałej — specjalne dopłaty na budowę nie mogą przewyższać 10%, a w stosunku do zakładów i przedsiębiorstw, wymienionych w dziale I lit. a), II lit. a) części III załącznika do art. 7 wymienionej ustawy — 15% opłat rejestracyjnych, jeżeli zatrudniają ponad 100 pracowników,

c) w stosunku do płatników podatku od nieruchomości w strefie do 1 km — 2%, a w strefie pozostałej — 1% podstawy wymiaru podatku od nieruchomości, ustalonej stosownie do przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14), zmienionego dekretem z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73).

Art. 10. Na czas do dnia 31 grudnia 1945 r. zawiesza się moc obowiązującą przepisów:

1) art. 2 pkt 8 i 9, art. 3—8, 10 i 13 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),

2) art. 12 ustawy z dnia 4 maja 1938 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 292),

3) art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 6 z 1936 r.),

4) art. 2, 3, 4, 6—9d, 10—17, 19 i 22—24 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 454 z 1936 r. i Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455 z 1938 r.),

5) art. 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505),

6) art. 50 pkt a) i b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 16 z 1933 r.) w brzmieniu art. 15 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),

7) art. 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych, tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 505) w brzmieniu art. 14 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),

8) art. 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 14),

9) art. 24 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224),

10) ustawy z dnia 27 lutego 1937 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 104, zmienionej ustawą z dnia 10 marca 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 132),

Art. 11. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 12. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

(2) Równocześnie zawiesza się na obszarze województwa śląskiego w granicach z dnia 31 sierpnia 1939 r. na czas do dnia 31 grudnia 1945 r. moc obowiązującą przepisów, sprzecznych z przepisami niniejszego dekretu i rozciąga się na tenże obszar na ten sam okres czasu moc obowiązującą ustaw i dekretów w ich pełnym brzmieniu, wymienionych w niniejszym dekrecie wraz ze zmianami, przez ten dekret wprowadzonymi.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski

Minister Administracji Publicznej:
(—) Edward Ochab

Minister Skarbu:
(—) Konstanty Dąbrowski

125.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 15 marca 1945 r.

o komisjach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko członkom organów wykonawczych samorządu terytorialnego, powiatowego oraz gmin wiejskich i miejskich.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 52 z dn. 29 III 1945 r.)

Na podstawie art. 20 § 4 i 23 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 23 listopada 1944 r. o organizacji i zakresie działania samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 74) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych prezydentów, wiceprezydentów i członków zarządów miast wydzielonych oraz członków wydziałów powiatowych powołuje się komisje dyscyplinarne przy wojewódzkich radach narodowych, a w sprawach członków organów wykonawczych miast niewydzielonych i gmin wiejskich — komisje dyscyplinarne przy powiatowych radach narodowych.

§ 2. Komisja dyscyplinarna składa się z siedmiu osób wybranych przez wojewódzką (powiatową) radę narodową spośród jej członków na okres kadencji. Za wybranych uważa się tych, którzy otrzymali kolejno największą liczbę głosów.

§ 3. (1) Członkowie komisji dyscyplinarnej wybierają spośród siebie przewodniczącego i jego zastępcę. Przewodniczący zwołuje posiedzenia komisji dyscyplinarnej oraz kieruje tokiem postępowania dyscyplinarnego.

(2) Komisja orzeka w kompletach złożonych z przewodniczącego i 2 członków. Przewodniczącego i członków do kompletu orzekającego wyznacza dla każdej sprawy z osobna przewodniczący komisji.

§ 4. (1) Rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępcę wybiera zwykłą większością głosów właściwa rada narodowa spośród swych członków.

(2) Okres urzędowania rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępcy wynosi 1 rok.

(3) Rzecznik dyscyplinarny bierze udział w postępowaniu dyscyplinarnym jako reprezentant interesu publicznego.

(4) Komisja dyscyplinarna wydaje postanowienia i orzeczenia po wysłuchaniu rzecznika dyscyplinarnego. Podczas narad i głosowania komisji rzecznik nie może być obecny.

§ 5. Do członków komisji dyscyplinarnej i do rzecznika dyscyplinarnego mają zastosowanie przepisy o wyłączeniu, zawarte w art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341).

§ 6. (1) Komisja dyscyplinarna wdraża postępowanie w stosunku do członków zarządów miast wydzielonych i wydziałów powiatowych na wniosek właściwego wojewody, w stosunku do członków zarządów gmin wiejskich i miast niewydzielonych na wniosek starosty. Wniosek o wdrożenie postępowania dyscyplinarnego winien zawierać uzasadnienie.

(2) Stawiając wniosek o wdrożenie postępowania, wojewoda (starosta) zawiadamia o tym równocześnie osobę, której wniosek dotyczy.

(3) Prawo postawienia wniosku o wdrożenie postępowania dyscyplinarnego przysługuje również przewodniczącemu właściwej rady narodowej w stosunku do członków organu wykonawczego danej rady. Przepis ust. (2) stosuje się odpowiednio.

§ 7. Wniosek o wdrożenie postępowania dyscyplinarnego składa właściwy organ po przeprowadzeniu wstępnych dochodzeń.

§ 8. (1) Jeżeli stan sprawy tego wymaga, komisja dyscyplinarna po wdrożeniu postępowania dyscyplinarnego zarządzi przeprowadzenie dochodzeń uzupełniających za pośrednictwem aparatu urzędniczego organów wykonawczych.

(2) W toku dochodzeń należy dać obwinionemu możność złożenia wyjaśnień i przedstawienia dowodów oraz zbadać dowody wskazane przez obwinionego lub jego obrońcę w celu ustalenia okoliczności faktycznych, związanych bezpośrednio ze sprawą.

Obwiniony winien być uwiadomiony o terminie przesłuchania świadków, ma prawo być obecny przy przesłuchaniu i może zadawać świadkom pytania.

§ 9. (1) Prowadzący dochodzenie sporządza z przesłuchania protokół, zawierający: dokładne oznaczenie miejsca i czasu przesłuchania świadka lub biegłego, jego zeznania i oświadczenia oraz stwierdzenie, że świadka lub biegłego uprzedzono o grożącej mu odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie. Protokół podpisuje prowadzący dochodzenie i osoba przesłuchana po uprzednim odczytaniu go, co powinno być zaznaczone w protokóle. To samo dotyczy oświadczeń obwinionego, jeżeli był obecny przy przesłuchaniu.

(2) Po zakończeniu dochodzenia prowadzący dochodzenie przedkłada jego wyniki przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej.

§ 10. (1) Po wdrożeniu postępowania dyscyplinarnego (§ 6) oraz po przeprowadzeniu dochodzenia uzupełniającego (§§ 8 i 9), przewodniczący komisji dyscyplinarnej przekazuje akta sprawy rzecznikowi dyscyplinarnemu, który na podstawie tych akt sporządza wniosek o ukaranie lub umorzenie postępowania.

§ 11. (1) W każdym stadium dochodzeń może komisja dyscyplinarna na wniosek rzecznika dyscyplinarnego umorzyć postępowanie dyscyplinarne.

(2) O umorzeniu postępowania należy powiadomić obwinionego.

§ 12. Obwiniony ma prawo przybrać sobie obrońcę spośród adwokatów, członków organów związku samorządowego lub spośród funkcjonariuszów samorządowych, czy państwowych.

§ 13. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza termin rozprawy dyscyplinarnej. O terminie rozprawy należy powiadomić obwinionego, jego obrońcę, oraz rzecznika dyscyplinarnego. Pomiędzy dniem doręczenia zawiadomienia o rozprawie, a jej terminem powinno upłynąć co najmniej czternaście dni.

§ 14. (1) W ciągu siedmiu dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozprawie, obwiniony i jego obrońca mają prawo wglądu w akta sprawy oraz wnieść o przeprowadzenie na rozprawie dowodów, jeżeli zdaniem komisji zawierają one dane niezbędne dla obwinionego celem przygotowania obrony.

(2) Przewodniczący komisji zezwoli na sporządzenie odpisów akt sprawy, jeżeli ze względu na interes publiczny jest to dopuszczalne.

(3) W terminie określonym w ust. (1) obwiniony i jego obrońca mogą złożyć przewodniczącemu komisji wniosek o wyłączenie członków kompletu orzekającego. Wniosek taki winien zawierać uzasadnienie.

(4) O wyłączeniu rozstrzyga prezydium wojewódzkiej (powiatowej) rady narodowej.

§ 15. (1) W rozprawie biorą udział wyłącznie osoby uprawnione do tego na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia.

(2) Rozprawę dyscyplinarną rozpoczyna się odczytaniem wniosku o ukaranie i przedstawieniem wyniku dochodzenia przez członka kompletu orzekającego, wyznaczonego na referenta sprawy przez przewodniczącego komisji dyscyplinarnej.

(3) Nieusprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

§ 16. (1) Z przebiegu rozprawy należy sporządzić protokół, który podpisują przewodniczący kompletu orzekającego i protokólant. Protokólantem jest jeden z członków kompletu orzekającego, wyznaczony przez przewodniczącego.

(2) Narada i głosowanie kompletu orzekającego są tajne. Sentencję orzeczenia sporządzoną na piśmie podpisują przewodniczący i członkowie kompletu.

(3) Orzeczenie powinno zawierać:

a) datę wydania orzeczenia;

b) wymienienie komisji dyscyplinarnej oraz nazwisk przewodniczącego i członków kompletu orzekającego;

c) wymienienie imienia i nazwiska, stanowiska w samorządzie i siedziby urzędowej obwinionego;
d) przedmiot oskarżenia;
e) sentencję orzeczenia;
f) prawne i faktyczne uzasadnienie.

(4) Odpis orzeczenia winien być w ciągu ośmiu dni doręczony właściwemu wojewodzie (staroście) i obwinionemu za potwierdzeniem odbioru.

§ 17. (1) Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej przy wojewódzkiej radzie narodowej służy odwołanie do Prezydium Krajowej Rady Narodowej, od orzeczenia komisji dyscyplinarnej przy powiatowej radzie narodowej służy odwołanie do komisji dyscyplinarnej przy wojewódzkiej radzie narodowej.

(2) Termin do wniesienia odwołania wynosi siedem dni od doręczenia odpisu orzeczenia.

(3) Odwołanie wstrzymuje wykonanie orzeczenia.

(4) Od orzeczeń drugiej instancji nie służą żadne środki prawne.

§ 18. W razie śmierci obwinionego postępowanie dyscyplinarne ulega umorzeniu, winno być jednak przeprowadzone na wniosek małżonka, dzieci, rodziców lub rodzeństwa obwinionego.

§ 19. Jeżeli w tej samej sprawie, której dotyczy postępowanie dyscyplinarne, toczy się postępowanie przed sądem karnym, komisja dyscyplinarna może zawiesić postępowanie dyscyplinarne do czasu uprawomocnienia się wyroku sądowego.

§ 20. Postępowanie dyscyplinarne jest tajne. Postanowienia i orzeczenia komisji dyscyplinarnej można ogłaszać jedynie za zezwoleniem prezydium wojewódzkiej (powiatowej) rady narodowej.

§ 21. (1) W razie wszczęcia postępowania karnosądowego lub dyscyplinarnego przeciw członkowi organu wykonawczego samorządu terytorialnego, właściwa władza może takiego członka zawiesić w pełnieniu służby, jeżeli to jest wskazane ze względu na rodzaj i doniosłość zarzuconego mu przestępstwa.

(2) W przypadku zarządzenia względem powyższej osoby aresztu, jako środka zapobiegawczego, właściwa władza obowiązana jest zawiesić ją w pełnieniu służby.

(3) Władza zawieszająca może ograniczyć wypłatę uposażenia, stosownie do przepisu art. 7) ust. (2) ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294).

§ 22. W postępowaniu dyscyplinarnym stosuje się przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341), jeżeli nie są sprzeczne z przepisami niniejszego rozporządzenia.

§ 23. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Administracji Publicznej:
(—) Edward Ochab

126.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 15 marca 1945 r.

w sprawie regulaminu wyborów sołtysa i podsołtysa.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 53 z dn. 29 III 1945 r.)

Na podstawie art. 37 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 23 listopada 1944 r. o organizacji i zakresie działania samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 74) zarządzam, co następuje:

§ 1. Sołtysem i podsołtysem może być każdy obywatel polski bez różnicy płci, który ukończył do dnia zarządzenia wyborów 24 lata, ma prawo uczestnictwa w zebraniu gromadzkim, a ponadto odpowiada warunkom przewidzianym w art. 7 § 1 ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 22).

§ 2. Sołtysa i podsołtysa wybiera na lat 3 ogólne zebranie gromadzkie.

§ 3. (1) Prawo uczestnictwa w zebraniu gromadzkim przysługuje każdemu obywatelowi polskiemu, mieszkańcowi danej gromady, bez różnicy płci, który:
a) ukończył do dnia zarządzenia wyborów 21 lat.
b) mieszka na obszarze gromady przynajmniej od 6 miesięcy, licząc wstecz od dnia zarządzenia wyborów.

Przy ustalaniu faktu zamieszkania stosuje się przepisy o ewidencji i kontroli ruchu ludności.

(2) Zebranie gromadzkie wyborcze jest ważne i prawomocne bez względu na ilość obecnych wyborców, jeżeli zebranie zwołane zostało w terminie przez niniejsze rozporządzenie wskazanym i sposób w danej gromadzie praktykowany.

§ 4. (1) Wybory sołtysa i podsołtysa zarządza starosta powiatowy, który wykonuje ogólny nadzór nad przeprowadzeniem wyborów. Starosta powiatowy może poruczyć wójtowi wykonywanie nadzoru nad przeprowadzeniem wyborów na terenie całej gminy lub poszczególnej gromady.

(2) W zarządzeniu o wyborach starosta powiatowy podaje: dzień zarządzenia wyborów, nazwisko przewodniczącego zebrania wyborczego, miejsce, lokal, dzień i godzinę zebrania wyborczego.

(3) Wybory sołtysa i podsołtysa nie mogą się odbywać w okresie pilnych robót polnych.

§ 5. (1) Wybór sołtysa i podsołtysa przeprowadza się w jednym głosowaniu.

(2) Każdy wyborca może głosować tylko na jednego z ważnie zgłoszonych kandydatów.

§ 6. (1) Zgłoszenie składa się na piśmie lub ustnie do protokółu i może zawierać nazwiska tylko dwóch kandydatów.

(2) Zgłoszenie powinno być złożone przez co najmniej 10-ciu wyborców.

§ 7. Głosowanie jest jawne, na żądanie zaś 1/10 upoważnionych do głosowania wyborców — tajne.

§ 8. (1) W wypadku zarządzenia tajnego głosowania na karcie do głosowania wyborca wpisuje imię i nazwisko oraz imiona rodziców kandydata.

(2) Karta do głosowania winna zawierać nazwiska tylko dwóch kandydatów. Jeżeli karta zawiera większą liczbę nazwisk kandydatów, uwzględnia się jedynie dwa nazwiska, umieszczone na pierwszym miejscu karty do głosowania.

§ 9. Za wybranego na sołtysa uznaje się tego kandydata, który uzyskał największą liczbę głosów. Kandydata, który uzyskał z kolei największą liczbę głosów, uznaje się za wybranego na podsołtysa.

§ 10. W razie zgłoszenia tylko jednego kandydata na sołtysa i jednego na podsołtysa uznaje się ich za wybranych przez aklamację.

§ 11. (1) Wybory sołtysa i podsołtysa przeprowadza komisja wyborcza w składzie: przewodniczącego i dwóch członków.

(2) Przewodniczącego komisji wyborczej powołuje starosta powiatowy, członków zaś powołuje przewodniczący na zgromadzeniu wyborczym.

(3) O zarządzeniu wyborów ogłasza sołtys w danej gromadzie na 3 dni przed terminem wyborów w sposób praktykowany.

§ 12. (1) W wypadku głosowania jawnego — przewodniczący komisji wyborczej na podstawie notatek w spisie wyborców ustala, ilu wyborców głosowało, jeden zaś z członków komisji wyborczej na podstawie przez siebie prowadzonej karty obliczenia ustala, ile głosów padło na poszczególnych kandydatów.

(2) W przypadku głosowania tajnego przewodniczący wyjmuje kartki z urny wyborczej, porównuje liczbę ich z liczbą wyborców, którzy oddali głos, odczytuje treść kart wyborczych, dwaj zaś członkowie komisji wyborczej wpisują do dwóch kart obliczenia — głosy oddane na poszczególnych kandydatów.

§ 13. Po ustaleniu, ile każdy z kandydatów uzyskał głosów, komisja wyborcza ogłasza, który z kandydatów został wybrany na sołtysa, a który na podsołtysa.

§ 14. Przewodniczący przedkłada wójtowi gminy niezwłocznie po wyborach protokół wyborczy, podpisany przez przewodniczącego i członków komisji.

§ 15. W ciągu trzech dni po dniu ogłoszenia wyniku wyborów co najmniej dziesięciu wyborców ma prawo wnieść na piśmie uzasadniony protest na ręce wójta.

Wójt gminy przesyła w terminie 3-dniowym akt wyborczy powiatowej radzie narodowej, która rozstrzyga ostatecznie wniesione protesty.

§ 16. Wymogów przepisu § 3 ust. (1) lit. b) nie stosuje się w okresie czasu do dnia 31 grudnia 1946 r.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Administracji Publicznej:
(—) Edward Ochab

127.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 14 kwietnia 1945 r.

w sprawie warunków i sposobu rehabilitacji osób wpisanych do drugiej grupy niemieckiej listy narodowej lub zaliczonych do jednej z grup uprzywilejowanych przez okupanta oraz osób z nimi zrównanych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 70 z dn. 14 IV 1945 r.)

Na podstawie art. 8 ust. (2) i art. 9 ust. (2) dekretu z dnia 28 lutego 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 30) zarządzam, co następuje:

§ 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego ich określenia, oznaczają przepisy dekretu z dnia 28 lutego 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 30), paragrafy, powołane bez bliższego określenia, oznaczają przepisy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Osoby wymienione w art. 6 i 24, które do dnia 1 stycznia 1945 r. ukończyły 14 lat życia, mogą złożyć we właściwym sądzie grodzkim (art 8 ust. [1]) wniosek o rehabilitację, który winien zawierać szczegółowe dane personalne, miejsca zamieszkania: w dniu 1 stycznia 1945 r., w czasie wpisania do niemieckiej listy narodowej lub zaliczenia do jednej z grup uprzywilejowanych przez okupanta i w chwili składania wniosku oraz okoliczności i dowody uzasadniające wniosek.

§ 3. Wnioski, wymienione w § 2, można składać w czasie do dnia 1 sierpnia 1945 r.

Osoby, które zostały przymusowo wywiezione zagranicę przez okupacyjne władze niemieckie, mogą składać te wnioski w ciągu miesiąca od dnia powrotu do kraju, nie później jednak niż w ciągu roku od zakończenia wojny.

§ 4. Po przyjęciu wniosku sąd grodzki wyda wnioskodawcy zaświadczenie według wzoru, zawartego w załączniku Nr. 1 do niniejszego rozporządzenia.

Zaświadczenie to ważne jest na okres do dwóch miesięcy.

Jeżeli w tym terminie wniosek nie zostanie rozstrzygnięty, sąd przedłuży ważność zaświadczenia na dalsze okresy, które każdorazowo nie mogą przekraczać jednego miesiąca.

§ 5. Sąd grodzki prowadzi według wzoru, zawartego w załączniku Nr 2 do niniejszego rozporządzenia odrębne repertorium „R", do którego wciąga sprawy o rehabilitację.

§ 6. O zgłoszeniu wniosku o rehabilitację i o terminie rozprawy sąd grodzki zawiadamia prokuratora specjalnego sądu karnego i właściwy powiatowy lub miejski urząd bezpieczeństwa publicznego.

§ 7. Ogłoszenia przewidziane w art 10 będą wywieszane w miejscach zamieszkania wnioskodawcy: w dniu wpisania go do niemieckiej listy narodowej lub zaliczenia go do jednej z grup uprzywilejowanych przez okupanta, w dniu 1 stycznia 1945 r. oraz w dniu złożenia wniosku.

§ 8. Do sprawowania obowiązków ławników wymienionych w art. 9 powołuje się osoby, płci obojga, które:

a) posiadają obywatelstwo polskie i korzystają w pełni z praw cywilnych i obywatelskich,
b) ukończyły nie mniej niż 21 lat,
c) umieją czytać i pisać po polsku.

§ 9. Nie powołuje się do sprawowania obowiązków ławników:

a) pozostających w czynnej służbie sędziów, prokuratorów oraz urzędników i funkcjonariuszów sądowych i prokuratorskich,
b) funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej i władz bezpieczeństwa,
c) wojskowych w służbie czynnej,
d) duchownych i zakonników.

§ 10. Nie mogą być ławnikami osoby, które:

a) obciążone są zarzutem współdziałania z okupantem niemieckim w jego walce z narodem polskim bądź też udziałem w walce bratobójczej z niepodległościowymi organizacjami demokratycznymi,
b) zostały wpisane na niemiecką listę narodową lub zaliczone do jednej z grup narodowych uprzywilejowanych przez okupanta lub do grupy t. zw. „Leistungspole" albo złożyły wniosek o wpisanie ich na niemiecką listę narodową lub o zaliczenie ich do jednej z grup uprzywilejowanych,
c) skazane zostały za zbrodnie pospolite lub występek z chęci zysku, jak również osoby przeciw którym toczy się postępowanie sądowe o taki czyn,
d) odbywają kary pozbawienia wolności lub są aresztowane na mocy postanowienia sądu,
e) z powodu wady umysłowej lub fizycznej nie mogą pełnić obowiązków ławników.

§ 11. Na wniosek sędziego sprawującego kierownictwo sądu grodzkiego prezydium każdej miejskiej lub gminnej rady narodowej w terminie, zakreślonym we wniosku, wyznaczy w ilości, wskazanej w nim, ławników i niezwłocznie prześle do sądu grodzkiego wykaz, zawierający: imię i nazwisko, miejsce zamieszkania, wiek, zajęcie i stopień wykształcenia ławników.

§ 12. Sędzia sprawujący kierownictwo sądu grodzkiego powołuje na posiedzenie sądowe dwóch ławników, w miarę możności spośród wyznaczonych przez prezydium rady narodowej tej gminy (miasta), na terenie której wnioskodawca miał miejsce zamieszkania w dniu 1 stycznia 1945 r.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Sprawiedliwości:
(—) Leon Chajn

Załącznik Nr 1 do rozp. Min. Sprawiedl. z dnia 14 kwietnia 1945 r. (Poz. 70).
Wzór do § 4.

SĄD GRODZKI
w..........................

ZAŚWIADCZENIE

Na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 70) stwierdza się, że ....
.... (imię i nazwisko), zamieszkały w ....
.... złożył w dniu .... wniosek
o rehabilitację za Nr ....

Zaświadczenie niniejsze ważne jest do dnia ....

Miejsce pieczęci

Sędzia Grodzki

Załącznik Nr. 2 do rozp. Min. Sprawiedl.
z dnia 14 kwietnia 1945 r. (poz. 70)
Wzór do § 5.

Nr porz.	Data wejścia	Imię i nazwisko osoby składającej wniosek rehabilitacyjny	Data rozprawy głównej	Postanowienie z art. 13		Inne załatwienie		Data przesłania odpisu postanowienia (art. 14 ust. [2])	Data wniesienia zażalenia (art. 14 ust. [3])	Akta do Specjalnego Sądu Karn. dnia		Uwagi
				Data	Treść	Data	Sposób			wysłano	zwrócono	

128.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA BEZPIECZEŃSTWA PUBLICZNEGO

z dnia 14 kwietnia 1945 r.

w sprawie wykonania dekretu z dnia 28 lutego 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów w przedmiocie zastępczych dowodów tożsamości.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 77 z dnia 15 kwietnia 1945 r.)

Na podstawie art. 23 ust. (2) dekretu z dnia 28 lutego 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 30) w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej i Ministrem Sprawiedliwości zarządzam, co następuje:

§ 1. Właściwymi do wydawania zastępczych dowodów tożsamości, wymienionych w art. 23 dekretu z dnia 28 lutego 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 30) są wojewódzkie komendy Milicji Obywatelskiej.

§ 2. Wniosek o wydanie zastępczego dowodu tożsamości składa się za pośrednictwem powiatowej lub miejskiej komendy Milicji Obywatelskiej właściwej według miejsca zamieszkania wnioskodawcy w chwili wydania dowodu przez byłe okupacyjne władze niemieckie.

§ 3. Osoba, która nie otrzymała dowodu od okupacyjnej władzy niemieckiej, składa wniosek o wydanie zastępczego dowodu tożsamości za pośrednictwem powiatowej lub miejskiej komendy Milicji Obywatelskiej, właściwej według ostatniego miejsca zamieszkania.

§ 4. Wniosek o wydanie zastępczego dowodu tożsamości można złożyć w ciągu trzech tygodni od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Wojewódzkie komendy Milicji Obywatelskiej wydawać będą zastępcze dowody tożsamości lub decyzje odmowne do dnia 15 lipca 1945 r.

§ 6. Terminy przewidziane w § 4 i 5 nie stosują się do osób wywiezionych przymusowo za granicę przez okupacyjne władze niemieckie.

Osoby te mogą złożyć wniosek o wydanie zastępczego dowodu tożsamości w ciągu miesiąca od dnia powrotu do kraju, nie później jednak niż w ciągu roku od chwili zakończenia wojny.

W wypadkach, przewidzianych w niniejszym paragrafie, zastępcze dowody tożsamości lub decyzje odmowne wydawane będą w ciągu miesiąca od złożenia wniosku.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 10 maja 1945 r.

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
(—) *Stanisław Radkiewicz*

129.

ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 18 maja 1945 r.

w sprawie zmiany nazwy Gazety Urzędowej Woj. Śląskiego.

§ 1. Ustaloną w § 1 rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 20 lutego 1945 r. w sprawie wydawania Gazety Urzędowej Województwa Śląskiego (Gaz. Urz. Woj Śl. Nr 1, poz. 4) nazwę dziennika urzędowego zmieniam na „Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda Śląsko-Dąbrowski
(—) w/z *Pplk. Zietek,* Wicewojewoda.

130.

OKÓLNIK

w sprawie wolnego handlu ulicznego

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i Prezydenci miast wydzielonych!

Dotychczasowa praktyka sprzedaży ulicznej nie może być nadal tolerowana. Nagromadzony tłum we wszystkich ulicach i placach hamuje ruch, zagraża bezpieczeństwu publicznemu i powoduje częste wypadki kradzieży oraz zajść ze służbą bezpieczeństwa. Starostwa i Miasta muszą sprawę wolnej sprzedaży ulicznej rozwiązać na stałe w sposób najbardziej celowy i odpowiadający danemu ośrodkowi zamieszkania. W związku z powyższym podając wytyczne uregulowania tej kwestii, zarządzam:

1. Starostwa i Zarządy miast winny wyznaczyć na miejsce wolnego handlu odpowiednio ogrodzone place, o ile możności nie hamujące ruchu kołowego i pieszego i w miarę potrzeby w różnych dzielnicach miasta.

2. Sprzedaż winna się odbywać na straganach lub stołach, ustawionych na placu według rodzaju towaru. Branżowy podział winien być dopilnowany, celem przeprowadzenia łatwiejszej kontroli ze strony władz miejskich (gminnych).
3. Dla każdego placu wyznaczyć należy odpowiedzialnego komendanta, który pilnować będzie porządku, spokoju oraz wykupna należnych opłat. Opłaty targowe winny być ściągane przy wejściu na plac targowy za równoczesnym wystawieniem pokwitowania, ważnego tylko na jeden dzień. Do swej pomocy komendant winien posiadać milicjantów, którzy cały czas odbywania się targu doglądają porządku i bezpieczeństwa.
4. Należy wydać odpowiednie zarządzenia o obowiązku przestrzegania czystości i higieny przy sprzedaży artykułów żywnościowych, zwłaszcza przy zbliżającej się porze letniej, stragany żywnościowe winny być zaopatrzone w siatki, szkła itp., chroniące artykuły żywnościowe przed muchami, pyłem i dotykaniem.
5. Celem kontroli jakości przynoszonych na targ artykułów winni być wyznaczeni stali kontrolerzy do badania mięsa, mleka, nabiału i innych artykułów żywnościowych. Nieprzestrzeganie przepisów o jakości artykułów żywnościowych winno być karane zgodnie z obowiązującymi przepisami przez Zarząd Miejski, do konfiskaty towaru włącznie.
6. Place targowe mają być stale uprzątane i za porządek odpowiedzialny jest komendant targowiska.

Wojewoda:
(—) w. z. ppłk. *Ziętek*, Wicewojewoda.

131.

OBWIESZCZENIE
IZBY SKARBOWEJ W KATOWICACH
z dnia 2 maja 1945 r.
w sprawie składania list głównych najemców.

Izba Skarbowa podaje do wiadomości, że na podstawie art. 58 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 14 z r. 1936, poz. 134) i §§ 47-50 rozporządzenia wykonawczego do Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 35 z r. 1937 poz. 270) właściciele nieruchomości we wszystkich miastach oraz w tych gminach wiejskich, które określi właściwy Urząd Skarbowy w publicznym obwieszczeniu, obowiązani są w terminie 10 dni po doręczeniu formularzy sporządzić i złożyć właściwemu Urzędowi Skarbowemu listy główne najemców wzór Nr 3 (zał. do § 48 rozporządzenia wykonawczego do Ordynacji Podatkowej), przyczym w tych miastach i gminach wiejskich, które wyszczególnione zostaną w obwieszczeniach, do list głównych najemców wzór Nr 3 powinny być dołączone listy szczegółowe wzór Nr 2 (zał. do § 47 powołanego rozporządzenia wykonawczego), które obowiązani są wypełnić i dostarczyć właścicielom nieruchomości najemcy i podnajemcy), a to w myśl art. 58 § 3 Ordynacji Podatkowej.

Formularze list głównych wzór Nr 3 i list szczegółowych wzór Nr 2 zostaną rozesłane właścicielom nieruchomości za pośrednictwem Zarządów gmin miejskich i wiejskich.

Wypełnione należycie i podpisane listy główne wzór Nr 3 ewentl. wraz z listami szczegółowemi wzór Nr 2, należy złożyć we właściwym Urzędzie Skarbowym bezpośrednio lub nadesłać pocztą (listem poleconym) w terminie 10 dni po doręczeniu formularzy.

Za nieprzedłożenie list głównych wzór Nr 3 i list szczegółowych wzór Nr 2 w wyznaczonym terminie grozi z art. 185 Ordynacji Podatkowej kara grzywny do 500 zł.

Za świadome podanie lub potwierdzenie w listach głównych i listach szczegółowych nieprawdziwych okoliczności grozi z art. 176 Ordynacji Podatkowej kara grzywny w wysokości jedno do dwudziestokrotnej kwoty uszczuplonego lub na uszczuplenie narażonego podatku, bądź kara aresztu do 6 miesięcy albo obie te kary łącznie, o ile w myśl kodeksu karnego nie miałaby zastosowania kara surowsza.

Za Naczelnika Wydziału I:
T. Bożek,
p. o. Kierownik Oddziału

132.

OBWIESZCZENIE
IZBY SKARBOWEJ W KATOWICACH
z dnia 2 maja 1945 r.
w sprawie składania zeznań, dla wymiaru podatku obrotowego za rok kalendarzowy 1944 i państwowego podatku dochodowego na rok podatkowy 1945 (operacyjny 1944 r.).

Stosownie do przepisów Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R.P. Nr 14 z 1936 r. poz. 134) i rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 270)

Izba Skarbowa wzywa:

I wszystkich płatników podatku obrotowego do złożenia zeznań o obrocie za rok kalendarzowy 1944;

II 1. wszystkie osoby fizyczne oraz spadki wakujące, których dochód roczny przekroczył 1.500,— zł (3.000,— mar. niem.), z wyjątkiem osób, których dochód płynął wyłącznie z uposażeń i wynagrodzeń za najemną pracę;
2. wszystkie osoby prawne oraz fizyczne, prowadzące księgi handlowe lub gospodarcze bez względu na wysokość osiągniętego dochodu lub poniesionych strat —

do złożenia zeznań o dochodzie dla wymiaru państwowego podatku dochodowego na rok podatkowy 1945 (operacyjny 1944).

Termin i sposób składania zeznań:

Zeznania dla wymiaru podatku obrotowego i państwowego podatku dochodowego winny być złożone przez wszystkie wyżej wymienione osoby w terminie do dnia 31 maja 1945 roku.

Formularze zeznań wydają bezpłatnie właściwe władze podatkowe.

Wypełnione formularze zeznań należy składać właściwym władzom podatkowym I instancji lub przesyłać należycie opłaconym listem poleconym bezpośrednio pod adresem tych władz. W razie braku formularzy można wyjątkowo złożyć zeznanie na zwykłym arkuszu papieru.

Obroty i dochody powinny być wykazane w zeznaniach w tej walucie, w jakiej rzeczywiście zostały osiągnięte (zł lub marki niem.).

Właściwość miejscowa:

Właściwość miejscową dla wymiaru podatku obrotowego i składania zeznań o obrocie określa się według miejsca, w którym wykonywa się przedsiębiorstwa, osobiste zajęcia przemysłowe oraz samodzielne wolne zajęcia zawodowe.

Za miejsce wykonywania samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego, osobistego zajęcia przemysłowego oraz przedsiębiorstwa bez utrzymywania zakładu uważa się miejsce zamieszkania osoby, wykonującej zajęcie lub prowadzącej przedsiębiorstwo.

Za miejsce wykonywania samoistnych robót i dostaw, prowadzonych w kilku okręgach, uważa się miejsce, w którym zawarto umowę.

Właściwość miejscową dla wymiaru państwowego podatku dochodowego i składania zeznań o dochodzie określa się według miejsca, w którym płatnik w dniu 15 grudnia 1944 r. miał siedzibę lub miejsce zamieszkania albo (w braku miejsca zamieszkania) miejsce pobytu.

W razie nie złożenia zeznania w terminie, wymiar podatku będzie dokonany na podstawie materiału, jakim władza rozporządza, a ponadto płatnicy ukarani będą grzywną, przewidzianą w art. 185 Ord. Pod.

Izba Skarbowa.

133.

OGŁOSZENIE UBEZPIECZALNI SPOŁECZNEJ W KATOWICACH

w sprawie przyjmowania lekarzy.

Nowo-organizowane na terenie górnośląskiej części województwa Śląsko-Dąbrowskiego Ubezpieczalnie Społeczne w Katowicach, Chorzowie, Tarnowskich Górach i Rybniku (z tymczas. siedzibą w Pszczynie) przystąpią w najkrótszym czasie do angażowania do pracy w tych Ubezpieczalniach lekarzy praktyków, lekarzy specjalistów, lekarzy dentystów oraz lekarzy obwodowych w ramach przepisów art. 122 ustawy z dn. 28. III. 1933 r. o ubezp. społ.

Zaangażowanie nastąpi z pośród lekarzy, którzy osiedlili się za zgodą Izby Lekarskiej na terenie działania wspomnianych Ubezpieczalń Społecznych.

Lekarze reflektujący na pracę w Ubezpieczalniach Społ. winni zgłosić swoje pisemne oferty w Sekretariacie Komisarza Organizacyjnego Ubezpieczalń Społecznych województwa Śląsko-Dąbrowskiego w Katowicach, ul. Dąbrowskiego 25 (gmach Ubezpieczalni Społecznej) *w terminie do dnia 31 maja 1945.*

Oferty powinny zawierać:

1. życiorys oferenta,
2. dowód obywatelstwa polskiego oraz narodowości,
3. fachowe wykształcenie teoretyczne i praktyczne z podaniem specjalności lekarskiej,
4. wykaz ewentl. prac lekarskich,
5. adres dokładny oferenta.

Zaangażowanie nastąpi na zasadzie warunków umowy zbiorowej, która zostanie zawarta w odpowiednim czasie ze Związkami Zawodowymi Lekarzy.

Do czasu ustalenia sieci lekarzy Ubezpieczalni Społecznych i wydania odpowiednich zarządzeń co do zmiany systemu lecznictwa w myśl wymogów ustawy o ubezpieczeniu społecznym, udzielanie porad lekarskich dla ubezpieczonych i członków ich rodzin odbywać się będzie według dotychczas praktykowanego systemu.

Komisarz Organizacyjny
Ubezpieczalń Społecznych
Województwa Śląsko-Dąbrowskiego

134.

OGŁOSZENIE WOJEWÓDZKIEGO URZĘDU ZIEMSKIEGO W KATOWICACH

z dnia 15 maja 1945 r.

w sprawie rejestracji sił mierniczych

Na podstawie Dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 7 X 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 7 poz 31) o mobilizacji sił mierniczych Wojewódzki Urząd Ziemski w Katowicach w porozumieniu z Wojewódzkim Pełnomocnikiem dla spraw Reformy Rolnej wzywa wszystkie siły miernicze do ukończonych lat 60-ciu zatrudnione dotychczas poza Urzędami Ziemskimi do zgłoszenia się w ciągu tygodnia od ukazania się niniejszego ogłoszenia w Wojewódzkim Urzędzie Ziemskim w Katowicach, ul. Dąbrówki 9, Wydział Techniczno-Pomiarowy względnie w Powiatowych Urzędach Ziemskich odnośnych powiatów.

Za siły miernicze w rozumieniu wspomnianego dekretu podlegające obowiązkowi zgłoszenia uważa się:

1. inżynierów mierniczych,
2. mierniczych przysięgłych,
3. mierniczych, praktykantów na mierniczych przysięgłych i absolwentów szkół mierniczych, jeżeli nie zostali dotychczas zatrudnieni przy przeprowadzeniu reformy rolnej.

Uchylający się od zgłoszenia podlegają karze aresztu do lat 2-ch, a ponadto orzeczona może być dodatkowo utrata prawa wykonywania zawodu na czas do lat pięciu (art. 5).

Wojewódzki Urząd Ziemski w Katowicach prosi wszystkie urzędy, instytucje, przedsiębiorstwa i zakłady pracy o nadesłanie wykazu swych pracowników podlegających powyższemu zgłoszeniu w terminie możliwie jaknajkrótszym.

Wojewódzki Urząd Ziemski w Katowicach.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Zapowiedź.

Podaje się do ogólnej wiadomości, że

1) Zbigniew Jan *Frank, technik,* stanu wolnego — zamieszkały w *Sosnowcu,* ul. 3-go Maja nr 1 syn Jana (dyrektora Polskich Kolei Państwowych we Wrocławiu) i Marii z domu Olaszewska.

2) Irena, Małgorzata *Heiniszówna,* urzędniczka, — zamieszkała w *Szopienicach,* Ogród Dworcowy nr 8, córka Karola (starszego asesora przy Dyr. Katowice) i Heleny z domu Wróbel — chcą zawrzeć związek małżeński.

Obwieszczenie zapowiedzi nastąpić powinno w Urzędzie gminnym w *Szopienicach* i w Dzienniku Urzędowym.

Szopienice, dnia 11 maja 1945 r.

Urzędnik stanu cywilnego
(—) A. Czora

Zapowiedź.

Podaje się do ogólnej wiadomości, że Józef Górnicki, kowal, stanu wolnego, zamieszkały w Szopienicach, ul. 3-go maja nr 28 — Katarzyna Lniakówna, bez zawodu, zamieszkała w Szopienicach, ul. 3-go maja nr 28. — chcą zawrzeć związek małżeński.

Obwieszczenie zapowiedzi nastąpić powinno w Urzędzie gminnym w Szopienicach i w Dzienniku Urzędowym.

Szopienice, dnia 12 maja 1945 r.

Urzędnik stanu cywilnego
(—) A. Czora

Zgubione dokumenty.

Unieważnia się zgubioną kartę rejestracyjną, wystawioną przez Rejonową Komendę Uzupełnień, Katowice, na nazwisko Bienias Jan, zamieszkały Katowice, ul. Krakowska 42. 16

Unieważnia się zgubioną kartę rejestracyjną, wystawioną przez Rejonową Komendę Uzupełnień, Sosnowiec na nazwisko Kaczmarczyk Stanisław, zamieszkały Sosnowiec, ul. Racławicka 16. 17

Unieważnia się zgubione świadectwo ukończenia Gimnazjum Ogólnokształcącego Koedukacyjnego w Rudzie Śl., legitymację szkolną wystawioną przez Śląskie Techniczne Zakłady Naukowe oraz zaświadczenie rejestracyjne (zwolnienie ze służby wojskowej) na nazwisko Grys Władysław, Franciszek, Orzegów, Korfantego 6. 19

Unieważnia się zgubione zaświadczenie rejestracyjne wystawione przez R.K.U. Dąbrowa Górnicza, na nawisko Wierzyński Józef, zamieszkały Łąka, pow. Pszczyna. 21

Redakcja i Administracja: Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski, ul. Jagiellońska 25, I, pok. 244, tel. wewn. 444 i 452

Za Redakcję: Dr. Piotr Bałowski.

Tłoczono w Drukarni Urzędu Wojewódzkiego Śląsko-Dąbrowskiego, Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54
Druk. Urz. Woj. Śl.-D. 676 V/46 (3000) R 1232/W.